

2. Потрібно постійно вивчати та освоювати інновації.
3. Розвиток внутрішнього ІТ-ринку країни, як гарантії замовлень.

Отже, українські інформаційні технології є найшвидше зростаючим сектором економіки, якому світові консалтингові компанії передбачають збільшення та зростання. Проте у найрозвинутіших країнах світу відбувається технологічна зміна – поява штучного інтелекту, що може замінити підрядників у ІТ-індустрії. Це значно зашкодить українській ІТ-індустрії, оскільки вона є підрядною і працює на закордонні компанії. У тексті наведено рекомендації щодо превентивних заходів. Якщо ж ці заходи не будуть здійснені, українське ІТ чекає занепад, а українська економіка втратить значний шанс на модернізацію своєї структури.

Список використаних джерел:

1. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
2. Консалтингова компанія PricewaterhouseCoopers [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.pwc.com/ua/uk/>
3. The Second Machine Age: Work, Progress, and Prosperity in a Time of Brilliant Technologies. Erik Brynjolfsson, Andrew McAfee, 336p. (2016) W. W. Norton Company
4. Rise of the Robots: Technology and the Threat of a Jobless Future. Martin Ford, 352p. (2015) Basic Books.
5. Гринько Т. В. Сутність інноваційної активності підприємства та її оцінка / Т. В. Гринько, Г. В. Єрмакова // Бізнес Інформ: Науковий журнал, 2011. – №11 (406). – С. 62–64.
6. Тімар І. В. Інноваційна активність як фактор підвищення конкурентоспроможності економіки України / І. В. Тімар, В. В. Весела // Економіка і менеджмент 2018: перспективи інтеграції та інноваційного розвитку: зб. наук. праць Міжнар. наук-практ. конф., 19–20 квіт. 2018 р.: у 8 т. – Т. 4. Концептуальні засади управління торгівельною діяльністю підприємств в умовах глобалізації та інноваційні стратегії розвитку системи управління діяльністю підприємств в системі економічної безпеки. – Дніпро: Біла К. О., 2018. – С. 103–106.

Єгорова О. Р.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЙ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

Сьогодні інноваційна діяльність у всьому світі стала де-факто стандартом, оскільки кордони між різними підприємствами постійно пронизані цілеспрямованими потоками знань про сучасні засоби комунікації.

Щоб досягнути позитивних змін в економіці України та підвищити ефективність своєї діяльності підприємствам необхідно формувати та впроваджувати ефективну стратегію інноваційного розвитку. Сьогодні Україна посідає

лише 50 місце у світі за глобальним індексом інновацій та 46 місце за глобальним індексом конкурентоспроможності, на перших же місцях знаходяться: Швеція, США та Сінгапур (Global Competitiveness Index 2017–2018 edition). Основними причинами цього є: недосконале правове забезпечення середовища бізнесу, несприятливий інвестиційний клімат, стагнація економіки.

Дослідження проблеми формування інноваційних стратегій відображені в роботах наступних українських вчених: В. П. Вишневський, І. Б. Дергтярьова, М. Є. Рогоза, Л. І. Федулова, П. П. Микитюк, І. А. Павленко, С. М. Ілляшенко, В. М. Чубай, С. В. Філіппова, А. І. Бутенко.

Згідно з цими дослідженнями – впровадження інновацій та інноваційні процеси є важливими складовими підвищення конкурентоспроможності організації та країни загалом, тому у підприємств в пріоритеті повинен бути інноваційний тип розвитку.

Аналіз показників, що характеризують інноваційну діяльність підприємств України, відображає негативну тенденцію у 2017 році в порівнянні з 2015–2016 роками. Це підтверджується зменшенням частки підприємств, що займаються інноваціями на 10,5%, але в порівнянні з 2014–2013 роками, показник майже не змінився. У 2017 році на інноваційну діяльність підприємств в Україні було витрачено 9117, 5 млн грн, що на 60,7% менше, ніж у 2016 році (23229, 5 млн грн), на дослідження та розробки було витрачено на 288 млн грн менше (2457,8 млн грн було витрачено у 2016 році, 2169,8 млн грн у 2017 році. Питома вага підприємств, що займаються інноваційною діяльністю в Україні, що знаходиться на рівні 16–18 % є замалою, у розвинутих країнах цей показник досягає 70% (табл. 1) [3].

Таблиця 1. Загальний обсяг витрат за напрямками інноваційної діяльності у 2013-2017 роках [3]

Роки	Питома вага підприємств, що займалися інноваціями, %	Загальна сума витрат, млн грн
2013	16,8	1638,5
2014	16,1	1754,6
2015	17,3	2039,5
2016	18,9	2457,8
2017	16,2	2169,8

Однією з основних функцій стратегії є планування інноваційної діяльності, ця функція дає можливість спрогнозувати та оцінити результати від впроваджених інновацій, передбачити та уникнути ризиків діяльності підприємства, виявити фактори зовнішнього та внутрішнього середовища, які впливають на реалізацію інновацій [1].

Будь-які стратегічні заходи підприємства мають інноваційну складову, та зазвичай базуються на нововведеннях у сферах діяльності підприємства. Одним із інструментів досягнення цілей поставлених організацією є інноваційна стратегія. В рамках стратегічного планування реалізується інноваційна стратегія, даний процес пов'язаний з плануванням, проведенням досліджень, та здійсненням інших заходів пов'язаних з інноваційною діяльністю.

Зазвичай, розробка інноваційної стратегії ґрунтується на теорії життєвого циклу виробництва, позиції підприємства на ринку та її науково-технічній політиці. Також враховується загрози зовнішнього середовища, відповідність цілям і місії підприємства, досягнення цілей за рахунок конкурентних переваг та недоліків фірм-конкурентів, наявність необхідних ресурсів та інше. Для досягнення цілей використовується ефект синергізму інвестиційної діяльності як єдиного механізму.

Отже,кожен з рівнів планування в організації має бути спрямований на інноваційний розвиток, при цьому необхідно застосовуватися методи стратегічного та проектного менеджменту, а також інноваційного менеджменту.

Підприємство, перш за все, має визначити головні стратегічні цілі, які активізують інноваційну діяльність. Також необхідно звернути увагу на розробку сценаріїв, щодо змін зовнішнього середовища, оскільки, швидка реакція на зміни економічної, політичної, соціальної ситуацій та інших зовнішніх чинників дасть можливість швидко корегувати дії підприємства та своєчасно впроваджувати ноу-хау, забезпечуючи конкурентоспроможність.

Список використаних джерел:

1. Дискіна А. А. Напрями стимулювання інноваційного розвитку підприємств харчової промисловості в Україні / А. А. Дискіна, Я. В. Богаченко // Електронне наукове видання. – 2016. – Вип. 10. – С. 582–585.
2. Ілляшенко С. М. Менеджмент та маркетинг інновацій / С. М. Ілляшенко. – Суми : ВТД «Університетська книга», 2004. – 616 с.
3. Наука та інноваційна діяльність / Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
4. Пашута М. Т. Інновації: понятійно-термінологічний апарат, економічна сутність та шляхи стимулювання / М. Т. Пашута. – К. : ЦШ, 2005. – 117 с.
5. Гринько Т. Проблеми впровадження стратегічного менеджменту на вітчизняних підприємствах / Т. Гринько, М. Скрипченко // Облік, економіка, менеджмент: наукові нотатки: Міжнародний збірник наукових праць. – Луцьк: РВВ Луцького НТУ, 2016. – Випуск 1 (9). – Ч. 1. – С. 206–210.
6. Тімар І. В. Інноваційна активність як фактор підвищення конкурентоспроможності економіки України / І. В. Тімар, В. В. Весела // Економіка і менеджмент 2018: перспективи інтеграції та інноваційного розвитку: зб. наук. праць Міжнар. наук-практ. конф., 19–20 квіт. 2018 р.: у 8 т. – Т. 4. Концептуальні засади управління торгівельною діяльністю підприємств в умовах глобалізації та інноваційні стратегії розвитку системи управління діяльністю підприємств в системі економічної безпеки. – Дніпро: Біла К.О., 2018. – С. 103–106.